

Arrest

nr. 223 030 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. NEVELSTEEN
Grote Markt 4
2260 WESTERLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 december 2018 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. NEVELSTEEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 augustus 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: C., C. S.

geboortedatum: (...)1992

geboorteplaats: paramaribo + minderjarig kind: C., G. G. C., (...)2013

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x)²° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf tot 28/02/2017 (einddatum visum). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstrueren van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

"Verzoekster toont aan dat zij op heden reeds een geruime tijd een duurzame relatie heeft met de heer G. N., wonende te (...) 2440 Geel en dat zij een verzoek tot wettelijke samenwoning hebben ingediend. (stuk 3). De door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden zijn derhalve reëel.

Zoals hoger aangetoond werden deze elementen niet voldoende in overweging genomen en onvoldoende getoetst door de gemachtigde bij het nemen van de beslissing. Het is niet omdat deze elementen niet werden getoetst dat deze elementen niet correct zijn.

Men dient wel degelijk (voldoende) rekening te houden met de door verzoekster voorgelegde gegevens.

2.

Verzoekster toont wel degelijk aan dat artikel 8 EVRM op haar persoonlijke situatie van toepassing is.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Het feit dat verzoekster een duurzame relatie heeft met de heer G. N., een verzoek tot wettelijke samenwoning heeft ingediend en het feit dat ook haar dochtertje een zeer goede band heeft met de heer G. N. valt ontegensprekelijk onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

In zijn rechtspraak heeft het EHRM evenwel aangegeven dat het privéleven in artikel 8 moet worden beschreven als de bescherming van de morele en fysieke integriteit van een individu. In het arrest Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk (dd. 29 april 2002, nr. 2346/02), is gesteld door het EHRM dat het privéleven tevens het recht beschermt van een individu op zijn persoonlijke ontwikkeling.

Het kan dan ook niet worden betwist dat de duurzame relatie en de samenwoning die verzoekster in België heeft, behoren tot de persoonlijke ontwikkeling van het individu en wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

Gelet op de rechtspraak van het EHRM en de bescherming van het privéleven onder artikel 8 EVRM (en bij uitbreiding artikel 7 Handvest Grondrechten EU), wordt de duurzame relatie die verzoekster en haar dochtertje hebben met de heer G.N. beschermd onder artikel 8 EVRM. Bovendien is verzoekster zeer goed geïntegreerd in België, zij spreekt Nederlands en is in staat om een job uit te oefenen. Zij heeft ook nog familie, met name een zus, in Nederland die daar samenwoont en twee kinderen heeft.

Anders gesteld: de feitelijke situatie van verzoeker, met name de duurzame relatie en de samenwoning met de heer G. N., valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM waardoor de gemachtigde ertoe gehouden is om binnen de beleids marge waarover hij beschikt, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat met het hoger belang van het kind en het privé- en gezinsleven van verzoeker rekening moet worden gehouden. Ook hieruit volgt dat de gemachtigde gehouden is om, alvorens de verwijderingsmaatregel op te leggen, de duurzame relatie van verzoekster te overwegen.

3.

Door de verwerende partij werd, zoals hoger reeds vermeld, bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen voldoende gemotiveerde belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM. De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een maatregel de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat. Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd. Huidige beslissing heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM.

4.

Bovendien blijkt dat de gemachtigde, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening heeft gehouden met bovenvermelde elementen (in het bijzonder de duurzame relatie en samenwoning van

verzoekster) terwijl de gemachtigde hiertoe gehouden is op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Het blijkt dat er geen individueel onderzoek werd uitgevoerd, waarbij rekening wordt gehouden met deze specifieke elementen. Hiermee schendt de gemachtigde niet enkel artikel 74/13 Vreemdelingenwet, maar tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De gemachtigde is immers gehouden om met alle relevante feitelijke bepalingen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster brengt thans het schrijven van Stad Geel voor (stuk 3) dat kan gelden als een begin van bewijs, hierin staat uitdrukkelijk dat verzoekster met de heer G. N. op interview is geweest naar aanleiding van hun wettelijke samenwoning.

5.

Verzoekster toont dan ook afdoende de schending aan van de schending van artikel 39/2 § 2 Vw., met name overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

6.

In de gegeven omstandigheden dient te worden vastgesteld dat de argumenten welke worden opgeworpen in de bestreden beslissing elke grond missen, en alleszins geen reden vormen om een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster en haar dochter te geven.

Het middel van verzoekster is derhalve ernstig.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij aantoonde dat zij reeds een geruime tijd een duurzame relatie heeft met de heer G. N., dat zij samenwonen, dat haar dochter een goede band met hem heeft, en dat zij een verzoek tot wettelijke samenwoning hebben ingediend. De verzoekende partij verwijst naar stuk 3 bij haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk aantoonde dat artikel 8 van het EVRM op haar persoonlijke situatie van toepassing is. Zij verwijst eveneens naar haar privéleven, met name het geheel van sociale banden. De verzoekende partij stelt verder dat zij zeer goed geïntegreerd is in België, zij Nederlands spreekt en in staat is om een job uit te oefenen. Zij stelt ook dat zij een zus heeft in Nederland die daar samenwoont en twee kinderen heeft. Volgens de verzoekende partij moet de gemachtigde dan ook een billijke afweging maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet volgens haar rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind en het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Er werd volgens de verzoekende partij geen

voldoende belangenafweging gedaan en er werd volgens haar geen rekening gehouden met haar relatie en samenwoning.

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij vermeldt in haar enig middel dat de verwerende partij in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening diende te houden met haar duurzame relatie.

De Raad merkt vooreerst op dat de stelling van de verzoekende partij dat de gemachtigde niet zou gemotiveerd hebben over de samenwoning en de beweerde relatie van de verzoekende partij met haar partner, feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven: *“Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)”.*

Uit deze motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat hij de belangen van de verzoekende partij en de overheid heeft afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt immers in de bestreden beslissing dat *“kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven”, dat “artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen” en dat “een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8”.* De verzoekende partij betwist deze belangenafweging niet op enige concrete wijze. Ze beperkt er zich toe te stellen dat haar relatie onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM en dat er geen voldoende belangenafweging is geschied zonder echter aan te geven waarin de gemaakte belangenafweging tekort komt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aanneemt dat er sprake is van een gezinsleven.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk

wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een duurzame relatie heeft met haar partner, met wie zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend en met wie zij samen met haar dochter samenwoont.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij een aanvraag voor een wettelijke samenwoning heeft ingediend, merkt de Raad in de eerste plaats op dat een verzoek om wettelijk samen te wonen niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijke procedures moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren. Evenwel kan het bevel niet gedwongen worden uitgevoerd. De bescherming tegen een gedwongen verwijdering gaat in vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat wordt afgeleverd eens de nodige documenten om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen, werden overgemaakt. Het bevel kan niet gedwongen worden uitgevoerd tot de dag na de dag van de melding van de wettelijke samenwoning in het rijksregister, of de dag van de weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning in het rijksregister.

De Raad merkt overigens op dat de bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en de verzoekende partij in geen geval het recht ontzegt om samen te wonen en een gezinsleven te vormen. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (cf. RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

Verder dient er ook op gewezen te worden dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating, zoals in casu, onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij nadat de geldigheidsduur van haar visum was afgelopen op 28 februari 2017 verder illegaal in het Rijk bleef met haar dochter. Zij bouwde haar beweerde gezins- en privéleven dus voor het overgrote deel op in illegaal verblijf. Aangezien de betrokkenen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij door louter te wijzen op haar gezinsleven met haar Belgische partner en aan te geven dat zij samen met haar partner naar de gemeente is gegaan met een verzoek om wettelijk samen te wonen in België, hiermee niet aantoont dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij in afwachting van het onderzoek naar de wettelijke samenwoning op het grondgebied van het Rijk mag verblijven en eens het onderzoek is afgerond kan de verzoekende partij, op voorwaarde dat de wettelijke samenwoning mag worden voltrokken, de nodige stappen ondernemen om haar verblijf op grond van haar wettelijke samenwoning in België te regulariseren. Een wettelijke samenwoning verleent immers niet automatisch een recht op verblijf. Hiervoor dient een procedure tot gezinshereniging opgestart te worden en de aanvraag tot gezinshereniging moet in beginsel in het land van herkomst gebeuren. Eens zij in het bezit is van de noodzakelijke binnenkomstdocumenten kan zij terugkeren naar België. Het zou dus slechts een tijdelijke verwijdering betreffen. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet kan laten vergezellen door haar partner, noch dat haar partner haar niet zou kunnen opzoeken. Bovendien kan er in dat verband ook nog op gewezen worden dat haar partner, net als zij over de Surinaamse nationaliteit beschikt. De partner van de verzoekende partij kan haar vergezellen naar hun land van herkomst indien hij dat zou wensen. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in Suriname hun gezinsleven niet zouden kunnen verderzetten.

Bovendien kan er in dit verband ook nog op gewezen worden dat moderne communicatie technologieën de verzoekende partij in staat kan stellen om gedurende een aanvraag tot verblijf in nauw contact te blijven met haar partner en om de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, ME. Vs. Zweden). De verzoekende partij toont dus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde en de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk zouden zijn.

In zoverre zij ook nog stelt over een privéleven te beschikken in die zin van artikel 8 van het EVRM en hierbij verwijst naar het gegeven dat zij zeer goed geïntegreerd is in België, Nederlands spreekt en een zus heeft in Nederland die daar samenwoont en die twee kinderen heeft, merkt de Raad op dat het loutere feit dat de verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Er dient gewezen te worden op het feit dat het privéleven van de verzoekende partij zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was (of diende te zijn) dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair

was. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In casu blijkt nergens op voldoende duidelijke wijze uit welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk, evenmin als de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU